

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 604

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 august 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 819 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	2–3
Decizia nr. 849 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	4–5
Decizia nr. 853 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	5–6
Decizia nr. 858 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 pct. 8 din Codul de procedură civilă	7–8
Decizia nr. 860 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întâzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	8–10
Decizia nr. 863 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	10–11
Decizia nr. 899 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	12–14
Decizia nr. 901 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (4) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap	14–16
★	
Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 819**

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2009 prin care a fost completat art. 103 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Leonard Banu în Dosarul nr. 2.377/109/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.377/109/2009, **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2009 prin care a fost completat art. 103 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Leonard Banu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 intră în contradicție cu dispozițiile Legii nr. 126/1997 și cele ale art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004. De asemenea, susține că prin textul criticat se reglementează două instituții de suspendare a exercitării dreptului de a conduce autovehicule pe drumurile publice, una ca sancțiune contravențională și alta ca sancțiune administrativă, ceea ce contravine prevederilor constituționale referitoare la dreptul la apărare. Prin dispozițiile criticate se restricționează un drept legitim, fără ca persoana vătămată să se poată adresa justiției pentru apărarea dreptului său, în cadrul unui proces echitabil și soluționat într-un termen rezonabil.

Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Actele administrative se

bucură de caracter obligatoriu în baza prezumției de legalitate ce le caracterizează, pentru faptul că sunt adoptate de autoritățile publice, în regim de putere publică și în aplicarea legii. Prezumția respectivă, nefiind absolută, persoana ce se consideră vătămată are posibilitatea de a le contesta în fața unei instanțe judecătorești și de a cere suspendarea executării lor. Prin urmare, caracterul executoriu al actelor administrative nu este un obstacol în inițierea și derularea unui proces echitabil sub niciun aspect.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Deși instanța de judecată menționează ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2009 prin care a fost completat art. 103 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, se constată că autorul excepției se referă la art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006. Alin. (8) al art. 103 a fost introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 126 din 2 martie 2009.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(8) *În situația în care autoritatea emitentă a permisului de conducere a sesizat instanța de judecată potrivit art. 114 alin. (1) lit. e), autoritatea emitentă a permisului de conducere va dispune prin ordin suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule, suspendare ce operează până la rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii judecătorești. În acest caz, titularul este obligat să se prezinte la unitatea de poliție pe raza căreia domiciliază, are reședința sau, după caz, rezidența normală, în*

termen de 5 zile de la comunicarea ordinului, pentru a preda permisul de conducere.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 referitoare la statul român, art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 referitoare la universalitatea legii, art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 26 referitoare la viața intimă, familială și privată, art. 52 referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei și art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea constată că domeniul de aplicare al acestui text constituțional este circumscris restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Legea fundamentală, iar nu restrângerii exercițiului oricărui drept subiectiv, chiar dacă el izvorăște dintr-un act normativ. Textul de lege criticat nu restrânge drepturi sau libertăți constituționale, ci stabilește posibilitatea autorității emitente a permisului de conducere de a dispune, prin ordin, suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule, atunci când această autoritate a sesizat instanța de judecată în vederea anulării permisului de conducere obținut cu nerespectarea prevederilor legale.

Pe de altă parte, este de observat că alin. (1) al art. 53 prevede, între alte situații, că exercițiul unor drepturi poate fi restrâns și pentru apărarea ordinii publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor.

Astfel, între exercitarea dreptului de a conduce autovehicule de către unele persoane pentru care există indicii privind dobândirea permisului de conducere fără a fi absolvit un curs de pregătire sau fără parcurgerea etapelor de examinare teoretică și practică ori prin susținerea formală a acestora și ocrotirea interesului general care se identifică în acest caz cu necesitatea menținerii siguranței circulației pe drumurile publice, legiuitorul a înțeles să dea prioritate celui din urmă.

De altfel, măsura propusă de textul de lege criticat este una temporară, ce operează până la rămânerea definitivă și

irevocabilă a hotărârii judecătorești prin care se dispune anularea permisului de conducere. În cazul în care instanța de judecată constată că nu poate dispune anularea permisului de conducere, acesta fiind obținut cu respectarea normelor legale, va respinge cererea introdusă de autoritatea emitentă a permisului de conducere, urmând ca aceasta din urmă să facă aplicarea art. 113 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și să dispună restituirea permisului de conducere titularului.

În ceea ce privește critica autorului excepției referitoare la invocarea prevederilor art. 21 și ale art. 52 din Constituție, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cel interesat, inclusiv autorul excepției, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale.

Față de invocarea prevederilor art. 11 și 20 din Constituție, Curtea constată că autorul excepției nu a indicat dispozițiile internaționale considerate a fi încălcate de art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, astfel că nu poate fi reținută nici această critică de neconstituționalitate.

De asemenea, în ceea ce privește invocarea de către autorul excepției a prevederilor art. 1, art. 15 și art. 26 din Constituție, Curtea reține că aceste dispoziții constituționale nu au relevanță în cauza dedusă controlului.

În ceea ce privește critica potrivit căreia textul criticat intră în contradicție cu dispozițiile Legii nr. 126/1997 și cele ale art. 1 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, Curtea constată că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. Așa fiind, Curtea reține că eventuala contradicție existentă între dispozițiile unor legi în vigoare nu intră sub incidența controlului de constituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Leonard Banu în Dosarul nr. 2.377/109/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 849

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ alin. (2)
din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 din Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Sorin Viorel Țoi și Mădălina Țoi în Dosarul nr. 2.306/299/2009 al Judecătoriei Fetești.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.306/299/2009, **Judecătoria Fetești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 4 din Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Sorin Viorel Țoi și Mădălina Țoi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că au formulat cerere pentru ca instanța de judecată să constate valabil intervenită vânzarea cu privire la o suprafață de teren, precizând valoarea obiectului cererii potrivit prețului stabilit în antecontractul încheiat de părți. Prin Încheierea din data de 21 octombrie 2009, instanța de judecată, aplicând dispozițiile art. 3¹ alin. (2) din Legea nr. 146/1997, a pus în vedere părților să achite taxa de timbru calculată la valoarea orientativă stabilită prin expertiza întocmită de Camera Notarilor Publici. În continuare, se arată că modificările aduse prin Legea nr. 276/2009 impun o majorare excesivă a cuantumului taxelor judiciare de timbru, ceea ce contravine dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2), art. 53, art. 56 alin. (2) și art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală.

Judecătoria Fetești arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Prin Încheiere, Curtea a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate având ca obiect prevederile articolului unic pct. 4 din Legea nr. 276/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 13 iulie 2009, text prin care s-au adus modificări dispozițiilor art. 3¹ din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Din motivarea autorilor excepției rezultă că obiectul acesteia îl reprezintă dispozițiile art. 3¹ alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008.

Textul criticat are următorul conținut:

— Art. 3¹ alin. (2): „*Taxarea cererilor prevăzute la alin. (1) se face la valoarea imobilului declarat de părți. În cazul în care valoarea declarată de părți este inferioară valorii orientative stabilite prin expertiza întocmită de camerele notarilor publici, taxarea cererilor se va face la această din urmă valoare.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) — accesul liber la justiție, art. 53 — restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 alin. (2) — contribuții financiare și art. 124 alin. (2) — înfăptuirea justiției.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra unei excepții de neconstituționalitate identice atât din perspectiva obiectului excepției, cât și din cea a criticii de neconstituționalitate. Astfel, în data de 3 iunie 2010, în Dosarul nr. 7.663D/2009 a fost pronunțată Decizia nr. 765, nepublicată încă. Referitor la această critică s-a statuat că, din logica modificărilor aduse Legii nr. 146/1997 prin Legea nr. 276/2009, se desprinde faptul că rațiunea pentru care a fost adoptat un asemenea amendament ține de politica statului de a limita folosirea procedurilor judiciare de către cetățeni doar pentru a evita costurile unei proceduri notariale mult mai oneroase și, astfel, o procedură eminentemente necontencioasă să fie transformată, în mod indirect, într-una contencioasă. Pentru a-și atinge scopul, Legea nr. 276/2009, prin textul criticat, a prevăzut ca taxele judiciare de timbru aplicabile procedurii judiciare să nu fie mai mici decât costurile pe care le implică procedura notarială. Numai în acest fel se pot evita acțiunile judiciare promovate, din punct de vedere al timbrajului, în fraudă legii.

Această motivație care a stat la baza adoptării soluției legislative criticate nu relevă niciun fine de neconstituționalitate

atât timp cât etalonul folosit pentru stabilirea taxei judiciare de timbru este unul obiectiv. În speță, legiuitorul a ales ca taxa judiciară de timbru să fie calculată în funcție de valoarea imobilului stabilită prin expertiza întocmită de camerele notarilor publici.

Dispozițiile art. 771 alin. (4) și (5) din Codul fiscal stabilesc obligația camerelor notarilor publici de a efectua expertize cu privire la valoarea de circulație a bunurilor imobile și de a le reactualiza anual. Aceste expertize constituie un criteriu suficient

de obiectiv și precis în funcție de care să fie calculată taxa judiciară de timbru, având în vedere entitatea care le dispune (Camera Notarilor Publici) și persoanele care le întocmesc (experți). Astfel, raportarea la aceste expertize evită declararea valorii imobilului la cote inferioare valorii sale de circulație în scopul plății unei taxe judiciare de timbru mult diminuate față de situația în care s-ar fi stabilit valoarea reală de circulație a bunului imobil.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Sorin Viorel Țoi și Mădălina Țoi în Dosarul nr. 2.306/299/2009 al Judecătorei Fetești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 853

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ro Tours International” — S.R.L. în Dosarul nr. 12.234/211/2008 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspunde avocatul autoarei excepției, lipsă fiind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul autoarei excepției solicită admiterea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 12.234/211/2008, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ro Tours International” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că, deși art. 2 lit. s) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 excepta de la obligația utilizării de aparate de marcat electronice fiscale operatorii economici care vindeau bunuri și prestau servicii care nu se încasează integral în momentul livrării bunului sau prestării serviciului, ulterior acest articol a fost abrogat. În momentul de față, deși Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 nu face nicio referire cu privire la utilizarea de aparate de marcat electronice fiscale în cazul încasării avansurilor de la clienții persoane fizice, realizându-se astfel un vid legislativ, textul art. 16 din Normele metodologice de aplicare a acestei

ordonanțe de urgență prevăd că intră sub incidența prevederilor art. 2 lit. s) din ordonanța de urgență bunurile livrate și serviciile prestate în baza unor contracte în care se prevede că plata se face în rate, la termen sau sub formă de avansuri. Prin avansuri se înțelege încasarea parțială a contravalorii bunurilor sau serviciilor înaintea livrării, respectiv prestării acestora.

De asemenea, se arată că, potrivit art. 155 alin. (1) din Codul fiscal, persoana impozabilă care efectuează o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, (...) trebuie să emită o factură către fiecare beneficiar pentru suma avansurilor încasate în legătură cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, cel târziu până în cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a încasat avansurile, cu excepția cazului în care factura a fost deja emisă.

Astfel, se ajunge la emiterea unui document justificativ cu ocazia încasării avansului și a unui bon fiscal cu ocazia livrării efective de bunuri sau servicii, ceea ce duce la o dublă înregistrare în contabilitate a sumei respective, încălcându-se prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală. Ca urmare a lacunelor legislative, în baza dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, organele de control pot aplica sancțiuni grave și abuzive.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, ordonanță aprobată prin Legea nr. 64/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 4 februarie 2002.

Prin Ordonanța Guvernului nr. 47/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 31 august 2007 se înlocuiește, în titlul și în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999, sintagma „agenți economici” cu sintagma „operatori economici”.

Textul criticat are următorul conținut:

— Art.14 alin. (2): „*Nerespectarea de către operatorii economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola-jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 prevăd faptele care, potrivit art. 10 din ordonanța de urgență, constituie contravenții, precum și sancțiunea suspendării activității agentului economic pe o perioadă de 3 luni.

Măsura dispusă de textul de lege criticat este justificată de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală.

Analizând critica autorului excepției, Curtea constată că aceasta nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci vizează în fapt probleme de aplicare a legii ce țin de competența instanței de judecată, singura în măsură a aprecia cu privire la legalitatea actelor întocmite de instituțiile abilitate. Prin urmare, critica, astfel cum a fost formulată de autorul excepției, excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ro Tours International” — S.R.L. în Dosarul nr. 12.234/211/2008 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 858

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 pct. 8 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 pct. 8 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Lazăr Ioan, în nume propriu, și în calitate de titular al Cabinetului individual de avocatură „Lazăr Ioan” în Dosarul nr. 3.493/208/2006 al Judecătoriei Caransebeș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.493/208/2006, **Judecătoria Caransebeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 pct. 8 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Lazăr Ioan, în nume propriu, și în calitate de titular al Cabinetului individual de avocatură „Lazăr Ioan”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că posibilitatea acordată reclamantului prin textul criticat de a dispune cu privire la locul unde se va desfășura judecata încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

De asemenea, se invocă și prevederile art. 20 din Legea fundamentală cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Caransebeș arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că textul de lege criticat stabilește competența teritorială alternativă în soluționarea cererilor ce izvorăsc dintr-un fapt ilicit. Prevederile criticate sunt foarte clare, astfel încât simpla nerespectare a acestora sau temerea că ar putea fi încălcate nu poate atrage neconstituționalitatea textului respectiv. Avându-se în vedere că nu se invocă motive de neconstituționalitate intrinseci textelor de lege, ci se critică modul în care prevederile respective ar putea fi interpretate și aplicate, critica de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului arată că textul de lege criticat prevede un caz de competență teritorială alternativă aplicabil în situația în care s-a săvârșit un fapt ilicit, reclamantul având posibilitatea

de a depune cererea de chemare în judecată atât la instanța de domiciliu al pârâtului, cât și la instanța în circumscripția căreia s-a săvârșit acel fapt. Textul de lege criticat nu aduce atingere dispozițiilor constituționale invocate, excepția de neconstituționalitate fiind neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 pct. 8 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut: „*În afară de instanța domiciliului pârâtului, mai sunt competente următoarele instanțe: [...]*”

8. În cererile ce izvorăsc dintr-un fapt ilicit, instanța în circumscripția căreia s-a săvârșit acel fapt.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi și art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispoziția de lege criticată reglementează un caz de competență teritorială alternativă care consacră, în cererile ce izvorăsc dintr-un fapt ilicit, dreptul reclamantului de a alege între instanța domiciliului pârâtului și instanța în circumscripția căreia s-a săvârșit acel fapt.

Competența teritorială alternativă nu are semnificația unei alegeri neîngrădite a instanței, opțiunile reclamantului fiind circumscrise, pe de o parte, prin arătarea expresă în lege a situațiilor în care competența teritorială este alternativă, și, pe de altă parte, prin arătarea instanțelor între care se poate alege.

Stabilirea de către legiuitor, în cazul cererilor ce izvorăsc dintr-un fapt ilicit, a unei competențe teritoriale alternative este motivată de necesitatea unei mai bune administrări a justiției, probele fiind mai ușor de administrat în apropierea locului în care s-a săvârșit fapta ilicită.

Deși, în cazul competenței teritoriale alternative, alegerea aparține întotdeauna reclamantului, odată aleasă instanța de judecată și introdusă cererea de chemare în judecată, dreptul de opțiune al reclamantului se stinge, el nemaiputând reveni asupra alegerii sale.

În continuare, Curtea reține că poziția juridică a reclamantului care declanșează procesul este total diferită de cea a pârâtului chemat în judecată prin acțiunea introdusă de reclamant, astfel că nu poate fi vorba de o inegalitate de tratament aplicabil părților din proces. Stabilirea prin prevederile legale criticate a competenței teritoriale alternative nu aduce atingere, sub nicio

formă, dreptului părților de a beneficia de un proces echitabil și nu afectează imparțialitatea justiției.

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, procedura de judecată este prevăzută de lege, astfel încât stabilirea regulilor referitoare la competența teritorială

alternativă, precum și la părțile care au dreptul de a alege reprezintă o atribuție exclusivă a legiuitorului.

Așa fiind, Curtea constată că nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate promovate de autorul excepției, excepția fiind neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 pct. 8 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Lazăr Ioan, în nume propriu, și în calitate de titular al Cabinetului individual de avocatură „Lazăr Ioan” în Dosarul nr. 3.493/208/2006 al Judecătorei Caransebeș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 860

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Textil Iteco” — S.R.L. în Dosarul nr. 5.672/301/2009 al Judecătorei Sectorului 3 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 3 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.672/301/2009, **Judecătoria Sectorului 3 București a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Textil Iteco” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul criticat încalcă dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, debitorii fiind puși într-o situație dezavantajoasă față de creditorii, deoarece nu pot administra probe privind fondul cauzei. De asemenea, se arată că dispozițiile criticate contravin și prevederilor art. 20 alin. (1) și (2), art. 53 din Legea fundamentală, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Sectorului 3 București arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007. Punctul 2 al art. 1 a fost modificat prin pct. 1 al articolului unic din Legea nr. 118/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 2 iunie 2008.

Textul criticat are următorul conținut: „În sensul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. contract comercial reprezintă contractul încheiat între comercianți ori între aceștia și o autoritate contractantă, având ca obiect furnizarea unor bunuri sau prestarea de servicii contra unui preț constând într-o sumă de bani;

2. autoritate contractantă reprezintă:

a) oricare organism al statului — autoritate publică sau instituție publică — care acționează la nivel central ori la nivel regional sau local;

b) oricare organism de drept public, altul decât unul dintre cele prevăzute la lit. a), cu personalitate juridică care a fost înființat pentru a satisface nevoi de interes general, fără caracter comercial sau industrial, și care se află în cel puțin una dintre următoarele situații:

— este finanțat, în majoritate, de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a), sau de către un alt organism de drept public;

— se află în subordinea sau este supus controlului unei autorități contractante, astfel cum este definită la lit. a), sau unui alt organism de drept public;

— în componența consiliului de administrație/organului de conducere sau de supervizare mai mult de jumătate din numărul membrilor acestuia sunt numiți de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a), sau de către un alt organism de drept public;

c) orice asocieri formată de una sau mai multe autorități contractante dintre cele prevăzute la lit. a) sau b);

d) oricare întreprindere publică ce desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la cap. VIII secțiunea 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare, atunci când aceasta atribuie contracte de achiziție publică sau încheie acorduri-cadru destinate efectuării respectivelor activități;

e) oricare subiect de drept, altul decât cele prevăzute la lit. a)—d), care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la cap. VIII secțiunea 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare, în baza unui drept special sau exclusiv, astfel cum este acesta definit la art. 3 lit. k) din ordonanța menționată, acordat de o autoritate competentă, atunci când acesta atribuie contracte de achiziție publică sau încheie acorduri-cadru destinate efectuării respectivelor activități;

3. întârzierea plății reprezintă depășirea termenului contractual sau legal stabilit pentru executarea obligației de plată a prețului;

4. titlu executoriu reprezintă hotărârea pronunțată de o instanță judecătorească sau decizia de plată emisă de altă autoritate competentă, prin care s-a dispus fie plata imediată, fie plata în rate, care permite creditorului să recupereze creanțele de la debitor prin mijloace de executare silită.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 20 alin. (1) și (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 referitoare la dreptul la apărare și art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale transpune în dreptul intern Directiva 2000/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 iunie 2000 privind combaterea întârzierii efectuării plăților în cazul tranzacțiilor comerciale. Potrivit preambulului directivei, aceasta „ar trebui să interzică abuzul la libertatea contractuală în dezavantajul creditorilor”. De asemenea, se statuează că „întârzierea efectuării plăților constituie o încălcare a contractului care a devenit atractivă din punct de vedere financiar pentru debitorii (...). O schimbare decisivă, incluzând compensarea creditorilor pentru costurile angajate, este necesară pentru a inversa această tendință și a asigura consecințe ale întârzierilor în efectuarea plăților care să descurajeze întârzierea efectuării plăților”.

Deoarece, astfel cum s-a relevat și în directiva menționată, întârzierea efectuării plăților afectează competitivitatea și viabilitatea unor comercianți, ceea ce poate duce la falimentul acestora, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 urmărește întărirea poziției creditorului în cazul neexecutării unor obligații de plată a unor sume de bani în condițiile stabilite prin contracte comerciale în cazul depășirii termenului contractual sau legal stabilit pentru executarea obligației de plată a prețului. De asemenea, ordonanța a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale. Potrivit art. 1 pct. 1 din ordonanța de urgență, contractul comercial „reprezintă contractul încheiat între comercianți ori între aceștia și o autoritate contractantă, având ca obiect furnizarea unor bunuri sau prestarea de servicii contra unui preț constând într-o sumă de bani”. De asemenea, potrivit art. 1 pct. 2, noțiunii de autoritate contractantă ordonanța de urgență îi subscrive: autoritățile publice sau instituțiile publice centrale, regionale sau locale; oricare organism de drept public, altul decât cele prevăzute anterior, cu personalitate juridică, care a fost înființat pentru a satisface nevoi de interes general, fără caracter comercial sau industrial; oricare întreprindere publică sau subiect de drept, altul decât cele prevăzute anterior, ce desfășoară una sau mai multe dintre activitățile ce se referă la domeniul apă, energie, transport și poștă.

În continuare, pct. 3 și 4 ale art. 1 din ordonanța de urgență definesc noțiunile de întârzieri de plată ca fiind depășirea termenului contractual sau legal stabilit pentru executarea obligației de plată a prețului și cea de titlu executoriu ca fiind hotărârea pronunțată de o instanță judecătorească sau decizia de plată emisă de altă autoritate competentă, prin care s-a dispus fie plata imediată, fie plata în rate, care permite

creditorului să recupereze creanțele de la debitor prin mijloace de executare silită.

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile criticate stabilesc semnificația unor termeni și expresii folosite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, cum ar fi „contract comercial”, „autoritate contractantă”, „întârzierea plății”, „titlu executoriu”, fără ca acestea să aducă atingere valorilor constituționale invocate de autorul excepției.

În ceea ce privește problema administrării probelor privind fondul cauzei, Curtea constată că, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege, precum ordonanța de urgență criticată. De asemenea, prin Decizia nr. 210 din 4 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 302 din 10 mai 2010, Curtea a statuat că prevederile ordonanței de urgență sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Împrejurarea că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate înseamnă că hotărârea se va pronunța numai după ce judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanța de urgență prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse potrivit art. 6 alin. (2), a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată. Pe de altă parte, dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 dau posibilitatea contestării de către debitor a ordonanței de plată și reglementează procedura pentru exercitarea căii de atac.

Așa fiind, Curtea constată că nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate promovate de autorul excepției, excepția fiind neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Textil Iteco” — S.R.L. în Dosarul nr. 5.672/301/2009 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 863

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Capocetti Rom” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.110/320/2009 al Judecătoriei Târnăveni.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.110/320/2009, **Judecătoria Târnăveni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Capocetti Rom” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, potrivit art. 44 alin. (2) și (8) din Constituție,

proprietatea este garantată și ocrotită de lege, în mod egal, respectiv orice persoană are dreptul la respectarea bunurilor sale, nimeni neputând fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional. Aplicarea unei sancțiuni pecuniare potrivit dispozițiilor criticate echivalează cu o confiscare a bunurilor, ceea ce contravine prevederilor constituționale amintite, precum și celor referitoare la libertatea economică.

Judecătoria Târnăveni arată că textul criticat nu este contrar prevederilor constituționale care garantează și ocrotesc proprietatea privată, amenda aplicată reprezentând o consecință legitimă a nerespectării unei norme legale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 220 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(2) *Contravențiunile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei, precum și cu:*

a) confiscarea produselor, iar în situația în care acestea au fost vândute, confiscarea sumelor rezultate din această vânzare, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), c), k), l), m), n), v), x) și y);

b) confiscarea cisternelor, recipientelor și a mijloacelor de transport utilizate în transportul produselor accizabile, în cazul prevăzut la alin. (1) lit. k);

c) oprirea activității de comercializare a produselor accizabile pe o perioadă de 1—3 luni, în cazul comercianților în sistem

angro sau cu amănuntul, pentru situațiile prevăzute la alin. (1) lit. c), m), u) și v);

d) oprirea activității de producție a produselor accizabile prin sigilarea instalației, în cazul producătorilor, pentru situațiile prevăzute la alin. (1) lit. d), i), l), n) și x).”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (2) și (8) — Dreptul de proprietate privată și art. 45 — Libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, răspunzând unei critici asemănătoare, a statuat prin Decizia nr. 835 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 31 octombrie 2007, următoarele: garantarea dreptului de proprietate, precum și desfășurarea liberă a unei activități comerciale implică respectarea de către toți comercianții a obligațiilor ce le revin în această calitate; textele constituționale ale art. 44 alin. (1) teza finală și ale alin. (9), care cuprind prevederi referitoare la protecția proprietății private și limitele acestui drept, demonstrează că însăși Constituția exclude protecția bunurilor folosite la săvârșirea unor fapte ilicite sau dobândite prin asemenea fapte; în concordanță cu dispozițiile din Constituție, proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții; potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (8) teza întâi din Constituție, „*Averea dobândită licit nu poate fi confiscată*”, ceea ce presupune, *per a contrario*, că poate fi confiscată averea dobândită în mod ilicit și, deci, este posibilă instituirea unor sancțiuni pentru ipoteza în care deținerea sau comercializarea unor produse de către operatorii economici contravine legii.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 45 din Legea fundamentală, Curtea constată că, prin Decizia nr. 766 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009, a statuat că desfășurarea activității economice nu poate să se desfășoare decât cu respectarea condițiilor prevăzute de lege, astfel că sancționarea abaterilor de la prevederile legale nu poate primi semnificația unei restrângeri nejustificate a acestei activități.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Capocetti Rom” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.110/320/2009 al Judecătoriai Târnăveni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 899

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Luca Drăgan în Dosarul nr. 2.575/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Dosarul a fost repus pe rol, conform celor consemnate în încheierea din 3 iunie 2010.

La apelul nominal răspund autorul excepției, personal și asistat de avocat Eugen-Sebastian Cudrici, cu împuternicire depusă la dosar, precum și partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, prin consilier juridic Mihai Ionescu, cu delegație depusă la dosar.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul apărătorului ales al autorului excepției.

Acesta susține, în esență, că dispozițiile art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 contravin dreptului la apărare, deoarece instituie o nouă categorie de probe, nereglementată de Codul de procedură civilă, constând în „relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității”, care nu pot fi contestate în instanță, de vreme ce nu pot fi calificate nici ca acte administrative, nici ca înscrisuri sub semnătură privată și nici ca probe cu martori. Una dintre caracteristicile unui proces fiind contradictorialitatea, rezultă, în opinia sa, că persoana calificată de lege ca fiind „colaborator al securității” doar pe baza acelor „relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității” nu poate beneficia de această garanție, deoarece este posibil ca martorii să nu mai fie în viață. În concluzie, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și înlăturarea acestei probe.

Reprezentantul legal al părții Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Pentru aceasta arată, mai întâi, că susținerile de neconstituționalitate formulate vizează oportunitatea legiferării, și nu constituționalitatea textului legal examinat. Arată că părțile din proces pot răsturna prezumția de veridicitate a acelor consemnări ce, indubitabil, intră în categoria înscrisurilor, deoarece, potrivit regulilor de procedură civilă, instanța administrează proba cu martori, cu înscrisuri și orice consideră util pentru aflarea adevărului, așa cum arată și actele din dosarul în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate. Mai susține că relatățile consemnate de lucrătorii Securității nu pot fi decât reale, deoarece o denaturare a adevărului nu ar fi fost în interesul structurilor Securității din acel regim politic, astfel fiind demonstrat eșecul sau incompetența acestora în combaterea actelor și manifestărilor împotriva regimului

comunist. Totodată, admiterea excepției ar bloca aplicarea întregii Ordonanțe de urgență a Guvernului nr. 24/2008, întrucât relatățile verbale și rapoartele întocmite de ofițerii de securitate sunt utilizate nu doar în acțiunile în constatare a calității de colaborator al Securității, dar și în cele de constatare a calității de lucrător al Securității. Depune concluzii scrise.

În replică, apărătorul autorului excepției menționează că instanța de judecată nu admite proba cu martori și că, în baza interpretării și a redactării textului de lege criticat, „înscrisurile” și, respectiv, „notele și rapoartele” aparțin unor categorii distincte, astfel că nu poate fi acceptată teza potrivit căreia notele și rapoartele scrise, precum și relatățile verbale consemnate de lucrătorii Securității se înscriu, sub aspect procedural, în categoria înscrisurilor.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, arătând că, față de jurisprudența în materie a Curții Constituționale, nu au intervenit elemente noi, care să justifice modificarea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.575/2/2009, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 2 lit. b) — în parte — din Legea nr. 293/2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității”.

Excepția a fost ridicată de Luca Drăgan într-o cauză privind soluționarea unei acțiuni în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia solicită lămurirea înțelesului sintagmei „relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității”, întâlnită în art. 2 lit. b) teza întâi din ordonanța criticată, și consideră că acestor „documente” nu li se poate conferi valoare probantă. În caz contrar, arată că sunt încălcate dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, deoarece persoanei definite ca fiind colaborator al Securității în baza definiției legale criticate i se cere să „facă o probă diabolică, care este imposibil de făcut și în esență este o probă negativă, ceea ce dreptul interzice”, în sensul de a demonstra lipsa de autenticitate și veridicitate a unor „note de raport” sau „relatări verbale” consemnate de un lucrător al Securității.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin normelor fundamentale invocate, deoarece „nota de constatare” poate fi cenzurată de instanța de contencios administrativ prin formularea acțiunii în constatare și prin mijloacele procedurale care guvernează procesul civil.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile „art. 2 lit. b) — în parte — din Legea nr. 293/2009 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității”. În realitate, obiectul acesteia îl formează dispozițiile art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, astfel cum acestea au fost modificate prin pct. 3 al articolului unic din Legea nr. 293/2008 (și nu Legea nr. 293/2009) pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 2 lit. b): *„În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație: b) colaborator al Securității — persoana care a furnizat informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist și care au vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. (...)”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse la art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată următoarele:

În esență, autorul excepției consideră că sintagmei „relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității” din cuprinsul art. 2 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității nu i se poate conferi valoare probantă, deoarece i se cere să demonstreze lipsa de autenticitate și veridicitate a unor „note de raport” sau „relatări verbale” consemnate de un lucrător al Securității, pe care, însă, este posibil să nu îl mai poată chema în instanță. Așadar, i se cere „să facă o probă diabolică, care este imposibil de făcut și în esență este o probă negativă, ceea ce dreptul interzice” și este privat de dreptul la apărare și la un proces echitabil, de vreme ce instanța poate pronunța o hotărâre de constatare a calității de colaborator al Securității doar pe baza acestor probe.

Din analiza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, și anume a art. 11 alin. (1)—(3), Curtea constată că acestea permit instanței de contencios administrativ ca, în cadrul acțiunii în constatare cu care a fost sesizată, să procedeze la cenzurarea „Notei de constatare” și să uzeze de toate mijloacele procedurale în cadrul procesului, pentru stabilirea adevărului. De altfel, o practică contrară ar încălca principiile generale de drept, în temeiul cărora instanța de judecată administrează dovezi care să ducă la dezlegarea pricinii și, în final, la înfăptuirea justiției.

Așadar, într-o acțiune în constatare a calității de colaborator, promovată de Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, pârâtul nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul pe baza căruia să pronunțe soluția. Constatarea calității de colaborator al Securității trebuie să fie rezultatul unei analize minuțioase din partea instanței asupra întregului material depus de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și nu poate fi stabilită numai pe baza „relatărilor verbale consemnate de lucrătorii Securității”. În cadrul acestui proces pot fi demonstrate atât faptele pozitive, cât și faptele negative, acestea din urmă prin dovedirea faptelor pozitive contrare. Așadar, nu se poate susține, așa cum face autorul excepției, că relatățile verbale consemnate de lucrătorii Securității au o valoare probantă prestabilită și nici că instanța pronunță o hotărâre exclusiv în baza acestora.

Totodată, Curtea arată că aspectele legate de calificarea mijloacelor de probă sau de stabilirea sensului pe care îl au în cuprinsul legii anumiți termeni nu este o problemă de constituționalitate, ci de legiferare, pe de o parte, și de interpretare și aplicare a legii de către instanțele judecătorești, pe de altă parte.

În același timp, Curtea constată că atât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, în ansamblul său, cât și unele prevederi ale acesteia au mai fost supuse controlului de constituționalitate.

Astfel, prin Decizia nr. 815 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 11 iunie 2009, Curtea Constituțională a statuat că „în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură a încălca dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, părțile având, deopotrivă, posibilitatea de a uza de garanțiile prevăzute de legea procesuală civilă pentru a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept.

Mai mult, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 1169 din Codul civil, *„Cel ce face o propunere înaintea judecării trebuie să o dovedească”*, este asigurat echilibrul procesual al părților în litigiu, dându-se totodată expresie principiului aflării adevărului, statuat de art. 129 alin. (5) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia *„Judecătorii au îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale. Ei vor putea ordona administrarea probelor pe care le consideră necesare, chiar dacă părțile se împotrivesc”*.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Luca Drăgan în Dosarul nr. 2.575/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 901

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (4) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (4) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Sectorului 1 București în Dosarul nr. 12.808/299/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât criticile de neconstituționalitate urmăresc modificarea și completarea textului de lege, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 12.808/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (4) din Legea**

nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap. Excepția a fost ridicată de instanță din oficiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de restituire a unor sume de bani încasate cu titlu de prestații sociale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Judecătoria Sectorului 1 București consideră, în esență, că art. 12 alin. (4) din Legea nr. 448/2006, prin care se interzice cumulul între indemnizația pentru creșterea copilului cu handicap și indemnizația lunară acordată copilului aflat în această situație sau calitatea de asistent personal al acestuia, încalcă prevederile art. 44 alin. (2) din Constituție. Arată că nu există nicio justificare rezonabilă pentru lipsirea părintelui de veniturile necesare traiului său ori pentru lipsirea copilului de beneficiul indemnizației pentru asigurarea recuperării sale. Precizează că forțarea părintelui să opteze între indemnizația pentru creșterea copilului acordată conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 și cea pentru copilul cu handicap reglementată de Legea nr. 448/2006 conduce, în ipoteza în care acesta alege să beneficieze de primul drept, la lipsirea persoanei cu handicap de o protecție efectivă, ceea ce înseamnă că statul își încalcă obligația constituțională de a asigura un regim special de ocrotire și o alocație în acest sens.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 12 alin. (4) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2008. Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 12 alin. (4): „(4) *De drepturile prevăzute la alin. (1) lit. a)–g) și la alin. (2) nu pot beneficia persoanele care au în același timp și calitatea de asistent personal pentru același copil sau care primesc indemnizația prevăzută la art. 42 alin. (4).*”

Alin. (1) lit. a)–g) al art. 12 din Legea nr. 448/2006, la care face referire textul de lege criticat, prevede că persoana care are în îngrijire, supraveghere și întreținere un copil cu handicap beneficiază, după caz, de următoarele drepturi:

a) concediu și indemnizație pentru creșterea copilului cu handicap sau, după caz, stimulent lunar, până la împlinirea de către acesta a vârstei de 3 ani, în condițiile de acordare prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, cu modificările și completările ulterioare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 7/2007;

b) concediu și o indemnizație pentru creșterea copilului cu handicap, în cuantum de 450 lei, pentru copilul cu handicap cu vârsta cuprinsă între 3 și 7 ani;

c) program de lucru redus la 4 ore pentru părintele care are în îngrijire copilul cu handicap grav sau accentuat, până la împlinirea de către acesta a vârstei de 18 ani, la solicitarea părintelui;

d) concedii medicale, acordate în condițiile legii, pentru îngrijirea copilului cu handicap care necesită internare, tratament ambulatoriu sau la domiciliu pentru afecțiuni intercurente, precum și pentru recuperare/reabilitare, până la împlinirea de către copil a vârstei de 18 ani;

e) indemnizație lunară pentru creșterea copilului cu handicap, în cuantum de 450 lei, acordată persoanei cu handicap care nu realizează alte venituri în afara celor prevăzute la art. 58 alin. (4) lit. a), până la împlinirea de către copil a vârstei de 3 ani;

f) indemnizație lunară pentru creșterea copilului cu handicap, în cuantum de 300 lei, acordată persoanei cu handicap care nu realizează alte venituri în afara celor prevăzute la art. 58 alin. (4) lit. a), pentru copilul cu vârsta cuprinsă între 3 și 7 ani;

g) indemnizație lunară pentru creșterea copilului cu handicap, în cuantum de 300 lei, acordată persoanei care nu

îndeplinește condițiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 7/2007, cu modificările și completările ulterioare, până la împlinirea de către copil a vârstei de 3 ani, iar pentru copilul cu vârsta cuprinsă între 3 și 7 ani, un ajutor lunar în cuantum de 150 lei.

Textul de lege criticat face referire și la alin. (2) al art. 12 din Legea nr. 448/2006, care prevede că persoana cu handicap care are în îngrijire, supraveghere și întreținere un copil și care nu realizează alte venituri în afara celor prevăzute la art. 58 alin. (4) lit. a) [indemnizație lunară, indiferent de venituri, în cuantum de 202 lei, pentru adultul cu handicap grav, și în cuantum de 166 lei, pentru adultul cu handicap accentuat] beneficiază de indemnizație pentru creșterea copilului, în cuantum de 450 lei, până la împlinirea de către copil a vârstei de 2 ani și de un ajutor lunar pentru creșterea copilului, în cuantum de 150 lei, pentru copilul cu vârsta cuprinsă între 2 și 7 ani.

Art. 42 alin. (4) din Legea nr. 448/2006, la care face trimitere textul de lege ce formează obiectul prezentei excepții, stabilește că părinții sau reprezentanții legali ai copilului cu handicap grav, adulții cu handicap grav ori reprezentanții legali ai acestora, cu excepția celor cu handicap vizual grav, pot opta între asistent personal și primirea unei indemnizații lunare [potrivit art. 35 din Legea nr. 448/2006, persoana cu handicap grav are dreptul, în baza evaluării sociopsihomedicale, la un asistent personal].

În opinia instanței, în calitate de autor al excepției, textul de lege criticat contravine următoarelor prevederi din Constituție: art. 41 alin. (2) privind măsurile de protecție socială la care au dreptul salariații; art. 44 alin. (2) care garantează și ocrotește proprietatea privată, indiferent de titular; art. 49 alin. (1) și (2) care instituie un regim special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor copiilor și tinerilor și prevede că statul acordă alocații pentru copii și ajutoare pentru îngrijirea copilului bolnav ori cu handicap, precizând că se stabilesc prin lege alte forme de protecție socială a copiilor și a tinerilor; art. 50 privind protecția persoanelor cu handicap.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 12 alin. (4) din Legea nr. 448/2006, prin interdicția pe care o impune, instituie, de fapt, pentru destinatarul normei un beneficiu alternativ, în sensul că acesta are posibilitatea de a alege de care dintre drepturile la care textul face referire să beneficieze.

Critica de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, vizează tocmai această modalitate în care legiuitorul a înțeles să confere anumite drepturi, prin oferirea de alternative, și tinde la modificarea soluției legislative consacrate prin textul de lege criticat. Or, Curtea Constituțională nu se poate substitui puterii legislative prin completarea prevederilor criticate, deoarece, în caz contrar, ar nesocoti principiul constituțional al separației puterilor în stat.

De asemenea, Curtea observă că aspectele prezentate în motivarea excepției de neconstituționalitate reprezintă, de fapt, probleme izvorâte din modalitatea de aplicare a textului. Instanța de judecată are însă atribute suverane în ceea ce privește interpretarea și aplicarea prevederilor legale la spețe individuale, în funcție de circumstanțele concrete ale cauzelor.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (4) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Sectorului 1 București în Dosarul nr. 12.808/299/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

★

RECTIFICĂRI

La Hotărârea Guvernului nr. 601/2006 privind transmiterea unui teren, proprietate publică a statului, din administrarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului în administrarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale — Agenția Națională pentru Pescuit și Acvacultură, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 16 mai 2006, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexă, la coloana „Caracteristicile terenului”, în loc de: „• N — Căpitănia Midia; • E — Bazin portuar; • S — Șantier naval (Societatea Comercială «2x1 Holding Cape Midia Shipyard» — S.A.); • V — Bazin portuar” se va citi: „• N — Drum de acces Port Midia; • E — Bazin portuar; • S — Teritoriu domeniu public al statului concesionat Companiei Naționale «Administrația Porturilor Maritime» — S.A. Constanța; • V — Teritoriu domeniu public al statului concesionat Companiei Naționale «Administrația Porturilor Maritime» — S.A. Constanța”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 445901